

Een vrouw van zes miljoen

19 februari 2020

In 2013 kreeg ik van de één op andere dag een ICD (Implanteerbare Cardioverter Defibrillator). Het apparaat was in mijn borst geïmplanteerd en terwijl de pleister op de operatiewond werd geplakt, bood de verpleegkundige mij de mogelijkheid tot thuismonitoring aan. Dat was nieuw en heel handig. In het kort legde ze uit hoe het werkte. Een dag later zat ik op de rand van mijn bed te staren naar het nieuwe 'faxapparaat' dat op mijn nachtkastje was geïnstalleerd. Gekscherend werd ik 'de vrouw van zes miljoen' genoemd. Ik lachte mee, maar was niet blij.

Een bionic woman

Opeens zou ik afhankelijk zijn van een apparaat. Zonder dat apparaatje zou ik plotseling dood kunnen gaan. Het leek een foute grap. Ik voelde mij nog precies dezelfde persoon als

voorheen, terwijl de cardioloog van mij een bionic woman had gemaakt. Inclusief 'spyware'-tijdens de nacht worden elke dag gegevens verstuurd van mijn ICD, via de thuismonitoring naar een grote database. Iedere dag stond ik voor de spiegel en keek ik argwanend naar dat flinke litteken onder mijn sleutelbeen met daaronder, duidelijk tegen de huid afgetekend, het toestel dat mijn hart in de gaten hield.

Drie maanden na de implantatie kreeg ik voor het eerst een shock van de ICD. Ik was bij bewustzijn. Het voelde alsof ik werd gesandwichd tussen twee zeecontainers. Een flinke hartritmestoornis bracht de ICD tot ingrijpen. Het was niet de eerste ritmestoornis, zo bleek na uitlezing van de gegevens en de cardioloog ging over tot behandeling. Ondanks de onaangename ervaring kwam er een lichte ommekeer: dit apparaat is alert, registreert en kan mijn helpen!